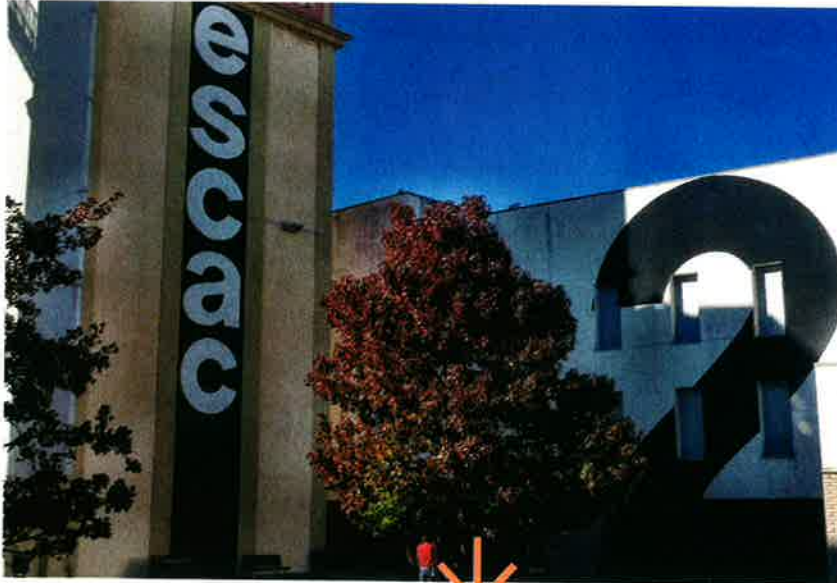

ESCAC

L'escola de cinema de Terrassa, situada en una antiga farinera rehabilitada, té un aire familiar, un estil que recorda els antics estudis de cine americans dels anys vint i trenta. Al bell mig hi ha una plaça amb gran arbre i una cafeteria amb taules sota tendals.

Al costat, les altres universitats. Terrassa té un aspecte de ciutat densament poblada. Molta emigració andalusa. És una ciutat per caminar a peu. L'escola de cinema fa anys que rutlla. Ara cerca d'introduir el llenguatge cinematogràfic a les aules de secundària. El seu director sap que pot crear un públic a través dels instituts. Advoca perquè l'estat pagui, com a França, tres entrades anuals al cinema als estudiants adolescents.

La plaça de l'escola és molt gran, amb bancs i hamaques en

PER L'ESCAC HI HAN PASSAT DES DE JUAN ANTONIO BAYONA FINS AL DIRECTOR DE FOTOGRAFIA PAU ESTEVE

una banda. Actua com un espai de trobada i relació molt clar. La tonalitat és blanca. Les lletres de l'escola donen una marca de la casa. Hi ha sempre, al matí, joves ajaguts o menjant.

A migdia els joves prenen les taules a l'ombra. Duen carmanyoles i són d'una joventut rutilant, tendra, intel·ligent. Hi ha mirades amb una profunda intel·ligència. Se sent parlar castellà. Hi he seguit un curs. Cap a migdia gravàvem un curt amb la càmera d'un Ipad. Mentre feia un paper, mirava la gernació. Hi havia altres grups que enregistraven els seus curts. Cada passadís, cada escala i cada ascensor era un plató.

A migdia hi dinem, que és el moment des distensió. A vegades, xerrem; a vegades hi prenem un cafè entre una classe de muntatge i una de llenguatge audiovisual. Hi ha taules de fusta a l'ombra. Les classes són com les altres universitats que conec –d'un blanc excessiu–, amb molts macs. Els professors són tan joves que es confonen amb els estudiants.

La majoria dels docents han treballat o treballen al sector audiovisual, sigui al cinema o la televisió. El darrer dia vénen dos actors professionals. Els observem mentre modulen les emocions dels seus personatges. Els demanem matisos en l'emoció que expressen. Ells han de sobreposar-se a la gentada, a les demandes estranyes, als canvis de to i emoció que nosaltres expressem. Representen una infinitat de vegades una parella que ha trencat la relació, quan ella torna a trucar-li per una nimietat: diu que no sap encendre la caldera de gas. Sota les paraules, les emocions traspuen.

Fer cinema et clava els peus a terra. No fas el que imagines que vols fer. Fas el que pots fer. T'hi adaptes. Repeteixes les accions.

També et fa treure el millor de tu. De tu i de les actrius, dels càmeres, dels tècnics de so i dels espais. Una finestra oberta a una terrassa es converteix en una cuina il·luminada. El muntatge és la cuina del cinema. Un matiset fa canviar una història.

És un art de grup. I profundament individual. Els guions van prenent forma orgànicament. Als estudiants del curs els veig, els sento molt vius, molt forts, molt plens d'energia. Els envejo: no playnen les hores que s'hi dediquen.